

Besinning

Varje år sedan 1974 har jag seglat ut båten från Långholmen ända ut till Djurö och sedan in igen i slutet av augusti. Inseglingen kan bli en ganska blåsig och blöt upplevelse och avståndet mellan Skurusundets utlopp och Hammarbyslussen är dubbelt så långt jämfört med samma sträcka vid utseglingen i början av juni.

Så eftersom Djurö Båtsällskap ligger mindre än en distansminut från min sommarplats så har naturligtvis tanken infunnit sig att det vore praktiskt att ha båten där på vintrarna – sommarplatsen finns ju redan. När jag sedan fick min hjälpmotor stulen i Långholmskanalen först på våren och sen på hösten aktualiserades tanken på att fly storstadens mörkare sidor och när min nyinköpta motor nummer två puttrade fram mot Hammarbyslussen i våras tänkte jag att det nog var sista gången. Varför sitta och köra motor timmavis åt först det ena och sen det andra hållet när man kan stanna på sommarplatsen till det är dags för upptagning? Det är inte förnuftigt tänkte jag.

Man bryter inte en 40-årig tradition så lättvindigt men förnuftet måste råda. Jag kontaktade båtklubben och hörde mig för om det fanns vinterplats och det fanns det. Jättebra!! Ett rationellt beslut i upplyst anda! Jag gick omkring i fjorton dagar och tänkte på vilket klokt steg jag tagit. Aldrig mer gå för motor genom Baggenstaket och slussa ensam och bli omskakad av svallvågorna på Strömmen. Inte överfallas av ösregn och 15 m/s utanför Fjäderholmarna. Inga motorstopp i slussen och nya märken i bordläggningen.

Jag insåg naturligtvis att jag inte kunde avsluta mitt liv på Göta Segelsällskap utan vidare. Självklart skulle jag fortsätta att vara medlem och ofta åka ner till Långholmen och hålla kontakten med alla vännerna där och vara extra aktiv med Götaveteranerna fast inte båten fanns där.

Efter en tid började jag undra hur det skulle kännas att vara vid kanalen och inte ha bryggplats. Vad vore jag utan min gamla båt? Jag skulle få en åskådarröll. Vara passiv. Och utseglingen. Skulle jag inte sakna den? Ögonblicket när man kommer ut på Nämndöfjärden och får den där känslan av att nu är det sommar. Vid närmare eftertanke har det ju varit många fina inseglingar också. Viktiga faser i båtlivets årscykel. Och själva Sällskapet med alla medlemmar och traditioner. Skulle jag inte sakna dem??

Jo. Jag började undra om jag fattat fel beslut som låtit förnuftet gå före magkänslan. Jag funderade några dagar till och tog tillbaka min ansökan om vinterplats på Djurö. Jag var fortfarande inte helt

övertygad om jag valt rätt men det kändes helt rätt efter ett tag och nu när båten återigen ligger där den har legat i 40 år vet jag att det där med beslut fattat på grundval av rationellt förnuft är grovt överskattat.

Att var med i en båtklubb som vår handlar ju inte bara om att betala sina avgifter, göra sin arbetsplikt och få plats för båten. Det handlar också om den miljö som man valt för sitt båtliv. Långholmen och den västra delen av Söder har på sätt och vis blivit en andra hemtrakt sedan en massa långa år.

Detta vill jag inte ge upp så jag är glad att jag besinnade mig.

Klas Jonsäter

